

oznanilo

Vstali Kristus
 je odrešil svet
 in zgodovino nesmisla.
 Ni ga odrešil trpljenja.
 Osmislil ga je.
 (Alojz Rebula)

2. velikonočna nedelja

leto X /2010-19
 28. april 2019

MIR VAM BODI Jn 20,19–31

Dvakrat zapovrstjo zaželi vstali Kristus svojim učencem mir (v Jn 20,19 in 20,21). To je nenavadno. Evangelist Janez naniza v tej sceni na velikonočni večer, kar se je zgodilo pri evharističnem slavlju prvih kristjanov. Škof je vsako slavje namreč odprl s pozdravom: »Mir vam bodi!«

in vsi verniki so vedeli, da je sedaj med njimi sam Vstali. Prav on jim bo sedaj govoril in jim izkazal ljubezen do konca, ki se je uresničljiva v njegovi smrti in vstajenju. Be-

sede Janezovega evangelija so tako besede samega vstalega in poveličanega Gospoda. Te besede je govoril svojim učencem, preden je šel k Očetu; iste besede sedaj govorijo nam. To so besede ljubezni, ki izničijo mejo smrti, povezujejo nebo in zemljo.

Vstali zveličar nam ne govori samo takrat, ko smo zbrani za lomljenje kruha, ampak nam pokaže tudi svoje ranjene roke in stran. S prebodenimi rokami nam želi povedati, da je šel s svojimi rokami za nas v ogenj, da je storil to za nas – in da ima vedno nad nami svojo roko. Rane, ki so prebodle naše roke, je nosil za nas:

- te rane na rokah nas spominjajo na vse udarce, ki smo jih dobivali od drugih;
- na roke, ki so se nas oprijele in nas niso izpustile;
- ki so nas pritisnile ob tla, nas tiščale k tlom, nas ranile;
- naše roke so ranjene tudi takrat, ko nas kdo zavrne in noče sprejeti naše roke.

V vsaki evharistiji lahko izkusimo, da je Jezus vzela naše rane nase in jih je vtisnil v svoje roke. V budizmu pomenijo odprte roke, da Buda ni obdržal nobene skrivnosti zase. Tako tudi Jezus s svojimi rokami pričuje, da nam je vse razodel: ko nam v evharistiji pokaže svoje roke, nam želi povedati, da smo njegovi prijatelji.

Po: A. Grun,

Izkusimo velikonočno veselje

Starši, vaši otroci si od vas želijo en samcat zaklad – vaše srce!
(Janez Bosko)

Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel:

»Mir vam bodi!«

Potem je rekel Tomažu:

»Polôži svoj prst sem

in poglej moje roke!

Daj svojo roko in jo

polôži v mojo stran in

ne bodi neveren, ampak veren.«

Tomaž mu je odgovóril in rekel:

»Moj Gospod in moj Bog!«

Jezus mu je rekel:

»Ker si me videl, veruješ?

Blagor tistim, ki niso videli,

pa verujejo!« (Jn 20,24–29)

Naše življenje se odigrava pred budnim očesom Boga Očeta na velikanski dlani njegove previdnosti. Pod takim nadzorstvom sem popolnoma varen.
(Blaise Pascal)

Dodaj Kristusa in tvoje življenje bo polno njegove ljubezni.

Nekaj dejstev za lažje razumevanje zakramenta sv. spovedi, ki jih je strnil Klaus Dick, pomožni škof v Kölnu:

Kako se je spoved razvijala v Cerkvi?

Na začetku je veljalo prepričanje, da se ljudje s krstom znebijo vseh svojih grehov – in da enostavno ne grešijo več. Vendar so kmalu videli, da se greh kljub temu dogaja. Potem so mislili, da lahko ljudje po krstu le še enkrat prejmejo to odpuščanje. Pozneje je prišlo v navado, da so tako imenovane »glavne grehe« priznavali javno pred občestvom: to so bili odpad od vere, umor in prešuštvo. Šele pozneje so uvideli, da lahko vse grešno vedno znova združujejo v ta zakrament. Tako je prišlo do tega, da posamezen grešnik pride do duhovnika in se pred njim spove. Mimogrede, takrat je nastala tudi »spovedna molčečnost«. Vendar pa pri vsem razvoju darilo odpuščanja grehov v jedru ostaja isto.

»Spovedna molčečnost« – to zveni napeto ... Saj tudi je napeto. Vsak spovednik mora biti pripravljen, da raje umre, kot pa pove naprej kaj od tega, kar mu je bilo zaupano pri spovedi. Tudi ne sme ničesar namigniti, da tako tudi posredno ni mogoče razbrati, kdo se je tega spovedal.

... Če me spovednik pozna – potem si bo torej slabo mislil o meni, ko me bo naslednjič srečal, ali ne? Najbrž ni nobenega spovednika, ki ne bi pri vsaki spovedi imel globokega spoštovanja do spovedanca: bodisi občuduje, kako malo se ima kdo spovedati, ali pa strmi nad pogumom, ko kdo v zakrament pokore vnaša težke prestopke. Vedno pa je srečen, da lahko posreduje Božje odpuščanje. Vsaka pokončna spoved duhovniku pove: Ti sam moraš postati še boljši kristjan. Mimogrede, spovednik ne sme nikoli dopustiti, da bi védenje iz spovedi kakorkoli vplivalo na njegov odnos do spovedanca. Izven okvirov spovedi tudi ne sme nikoli načenjati vsebine spovedi.

Mi mora spovednik vedno podeliti odveze? Če spovedani grehe resnično obžaluje, mu spovednik ne sme odreči odveze. Prav tako ne sme ničesar kritizirati!

Povzeto po: Youcat - Spoved

Prenašati križ.

Krepost, ki usposablja za to nošnjo, pa je potrpljenje.

Še nikoli ni bila tako potrebna

kakor danes.

(Alojz Rebula)

Umrla je gospa Ivanka Wiesler, rojena v Prekmurju - v Bogojini. Živela je v 21. okraju.

Naj počiva v miru!

ŽIVLJENJE JE LEPO

Življenje je lepo, Gospod;

in rad bi ga utrgal nekako tako, kot nabiramo cvetje v pomladnem jutru.

Prav dobro vem, moj Gospod,

da cvetje požene iz tal šele po koncu dolge zime, med katero je vladala smrt.

Oprosti mi, Gospod,

da ne verujem dovolj v pomlad življenja,

da se mi življenje prepogosto zdi kot dolga zima,

ki ne neha žalovati za odpadlim listjem in cvetjem, ki ga ni ...

Vendar pa z vsemi močmi verujem v tebe, Gospod,

toda ob tvojem grobu se spotaknem, čeprav vidim, da je prazen.

In ko mi apostoli današnjih dni oznanjajo,

da so te videli živega, sem kot Tomaž:

čutim potrebo, da te vidim in da te otipam.

Iz vsega srca te prosim, Gospod,

daj mi dovolj zveste ljubezni,

da bom upal v pomlad trdneje kot v zimo,

da mi bo izza smrtnih senc velikega petka

sijala vera v zmagoslavno jutro Vstajenja.

Da, Gospod, življenje je lepo, kajti tvoj Oče ga ustvarja.

Življenje je lepo, kajti ti nam ga znova daješ, ko ga izgubimo.

Življenje je lepo, ker je to tvoje Življenje, darovano za nas.

Michel Quoist – Zakladnica molitve

SVETE MAŠE

NEDELJA, 28. april 2019

2. velikonočna nedelja

9.30 /ob 1. obletnici/ za + duhovnika

Franca Zmrzlikarja

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

»Očka, kako veš kdaj si pijan,«
vpraša Janezek. »Vidiš tista dva tipa
pri mizi. Če bi bil pijan, bi jih videl
štiri.« »Očka, ampak tam je samo en
človek.«

Šolarji so dobili za domačo nalo-
go spis, kakšen poklic bi si najraje
izbrali. Andrej je napisal: »Pozimi bi
bil rad zidar, poleti pa učitelj. Tako bi
imel skoraj celo leto počitnice.«